

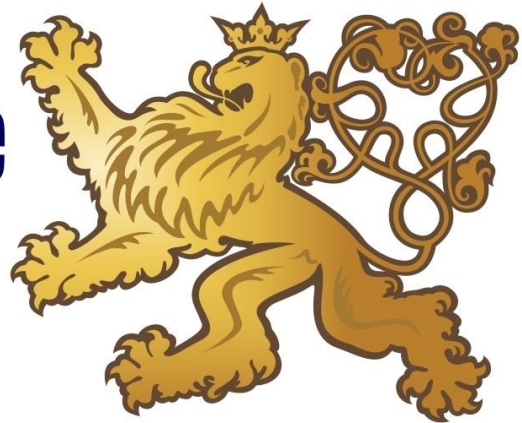
Nedělník Adama B. Bartoše (117) Zahřívací kolo je za námi

narodnidemokracie.cz/nedelnik-adama-b-bartose-117-zahrivaci-kolo-je-za-nami

16. 1. 2023

Národní demokracie

Pryč z EU a z NATO
Svrchovaný a neutrální stát
Pomoc našim lidem

Ne, ve svém úmyslu naservírovat vám nedělník v neděli, jsem nepolevil, jen jsem včera slavil narozeniny a dostal se k psaní až pozdě v noci. A to už je lepší nechat věc na ráno a přečíst si to po sobě s čistou hlavou, což tímto činím.

První kolo prezidentských voleb je za námi. Minule jsem tu podpořil Jaroslava Baštu, ovšem s výhradami. Nakonec se ukázalo, jak jsem zmiňoval už před týdnem, že předvolební průzkumy v jeho případě (ale už ne tak u Drahuše) byly překvapivě přesné. Nezískal ani vlastní voliče SPD, a to přesto, že SPD tentokrát podpořily i další vlastenecké strany (od Trikolóry přes Chcíplého psa po Manifest, ale i tak rozdílné osobnosti jako je Josef Skála na jedné či „lidé od Klause“ na druhé straně). Tohle mělo dát alespoň 15 procent, ale nedalo ani pět. Pro SPD je to propadák. SPD evidentně dostihla taktika strašení propadlým hlasem – její voliči nechtěli riskovat propadlý hlas pro Baštu a volili nakonec rovnou Babiše. I kdybychom odvodili, že pět procent hlasů alternativy šlo rovnou k Babišovi (a z „jeho“ běžných 30 procent udělalo nyníšších 35), stále tu hlasy chybí...

Já Babiše v prvním kole volit nechtěl: nemohu mu zapomenout, jak šel na ruku globalistické covidové mafii a jak se choval k této zemi v době korona-totality. Na nesmyslná opatření umírali jeho vlastní

voliči (senioři) víc než na samotný virus. Ekonomika šla do háje, spousta lidí muselo zavřít krám, lidé páchali sebevraždu před ministerstvem zdravotnictví, zadlužili jsme se u mezinárodních lichvářů a většina národa byla opíchána svinstvem, o **kterém už i mainstream opatrně připouští**, že může mít na svědomí mrtvici či další choroby. Bašta možná souhlasil s bombardováním Srbska, což je hanebné, ale Babiš souhlasil s opícháním celého Česka, což je ještě hanebnější. Tyhle věci bychom neměli zapomínat. Bašta není žádný velký vlastenec, ale to není ani Babiš. Chtěl jsem v prvním kole podpořit někoho, kdo bude mít jasný protiválečný postoj. To Bašta splňoval. Že se tam nedostane, jsem také věděl.

Někdo by mohl namítnout, že můj hlas tak chyběl Babišovi – a měl by pravdu. Ale zase to s tím taktizováním nepřehánějme. Přesně tak to bylo i v druhém táboře – a ještě více. I tam si navzájem kradli hlasy kandidáti, kteří usilovali o podobný typ voliče. A zatímco na „levici“ byl jen Babiš a Bašta, na „pravici“ se tísnilo hned šest kandidátů. Kolik by dostal Pavel hlasů, kdyby mu je neodčerpávala Nerudová či Fischer s Hilšerem? Jenomže druhý tábor to udělat musel, protože nevěděl, kdo je skutečný lídr, na koho vsadit, kdo bude na voliče více fungovat. Musel to vyzkoušet bojem. V opozičním táboře toto hledání „lídra“ nebylo třeba. Bylo přece jasné, že je to Babiš (a ne Bašta). Ale i zde bylo naše hlasování „cvičné“ a mělo za cíl prozkoumat terén bojem – například zjistit, jak si vede SPD, zvláště tehdy, když nemá konkurenci. Průzkum pro ni moc dobře nedopadl.

Takže nemá smysl vytýkat těm, co volili Baštu, že poškodili Babiše. Tohle bylo zahřívací kolo, to hlavní je teď před námi.

Dalo se předpokládat, že se Babiš do druhého kola s přehledem dostane – vždyť je to kandidát „levice“, „venkova“, v podstatě polovina voličů, která nemůže nikam zmizet, nikam se vypařit. Rozdělení společnosti je už roky těsné, oba tábory přibližně stejně velké. Každý z nás se obával myšlenky, jaká by byla hrůza, kdybychom ve druhém kole museli vybírat mezi Pavlem a Nerudovou, ale to nebylo reálné – tábor „pravice“ či liberálů není tak

velký, aby mohl opanovat vše, navíc se dělil mezi šest kandidátů. Možná kdyby Babiše soud odsoudil, ale zvláště po osvobozujícím rozsudku bylo zjevné, že mu nic v postupu do druhého kola nebrání. Teď teprve bude to hlavní, protože až doposud to byly pouze „liberálně-demokratické“ primárky, které vygenerovaly kandidáta „demokratů“ – generála.

Ale Babiš se o můj hlas musí teprve zasloužit. Je toho mnoho, co bych mu mohl vytknout. Vždy se snažil sedět na vícero židlích. Snažil se vyjít se všemi, kličkoval, nikdy neřekl nic jasně. V jediné předvolební debatě tvrdil, že chce mít dobré vztahy s Izraelem. Tohle na mne nepůsobí. Tohle nechci a nepotřebuji slyšet – stačí, že se chvástáním o izraelském nejvyšším vyznamenání s námi rozloučil odcházející prezident Zeman, který v druhém volebním období zříteloval. A jako je Fiala více ukrajinským než českým premiérem, byl Zeman více izraelským prezidentem, než českým. Potřebuji mít větší motivaci mu to jít hodit – proto jsem si svoji případnou podporu pro něj schoval až pro druhé kolo a za předpokladu, že mne ujistí, že nebude válka. Jeho nejnovější billboardová kampaň, kterou dnes zahájil, by v tomto smyslu mohla mé očekávání splnit, ale známe politiky – to, co si napíší na billboard, jim ještě nemusíme (a nesmíme) věřit. Dobře víme, že Babiš mnohokrát alternativu zradil, šel na ruku Američanům, Němcům, hysterčil proti Rusku (Vrbětice), hrbil se před farmakolobby, strkal papírky do škvíry mezi kvádry u jedné rozvaliny apod. Chápu, že je třeba udělat vše proto, aby nebyl zvolen jestřáb Pavel, který je na válku vyloženě nadržovaný, ale co když vybíráme jen mezi dvěma loutkami téhož loutkáře? Co když špagátky vedou k těm samým rukám loutkovodiče?

Aby Babiš vyhrál a porazil Pavla, bude muset pořádně přitvrdit. Bude muset získat nevoliče, kteří nejen nešli do prvního kola, ale kteří vesměs nechodí k žádným volbám. A to nebude jednoduché. Zatímco já jsem ochoten s přimhouřením obou očí to Babišovi pragmaticky hodit – ale jen proto, aby tam neusedl fanatik a extrémista Pavel – získat notorické nevoliče bude pro Babiše podstatně těžší, než získat

můj hlas, tedy hlas toho, kdo k volbám stále chodí. Co jim nabídne nebo před čím je slíbí ochránit, aby se zvedli z pohovek a šli – výjimečně – k volbám?

Poněkud mne totiž děsí to, že s každými dalšími volbami je vidět, jak jsou lidé apatičtí a nic je už nedokáže zmobilizovat (a když píše nic, pak myslím skutečně nic – ani to, když chudnou a jde jim o život). Myslel jsem, že je migrantská krize vyděsí a oni přijdou k volbám a zastaví ji. Mýlil jsem se. Myslel jsem, že covidová totalita lidi vyděsí a oni ji budou chtít zastavit, a tak přijdou k volbám – jenomže oni přišli k volbám a zvolili strany, které ji podporovaly. Myslel jsem, že všeobecná drahota a do závratných výšin rostoucí zálohy na plyn a elektřinu lidi vyžene k volebním urnám, aby to zastavili. Jenomže oni šli a podpořili prezidentského kandidáta vlády. Myslel jsem, že nad námi visící Damoklův meč v podobě války a přímého ohrožení existence České republiky a našich vlastních životů otevře lidem oči a oni půjdou hromadně k volbám a vystaví těmto šíleným válečnickým plánům vlády stopku – ale oni šli a zvolili naopak toho, kdo válku chce. A i když bude ještě druhé kolo voleb a vše ještě může dopadnout jinak, už jen to, jakou podporu získal válečný štváč Pavel v prvním kole, je děsivé.

Naše volba tak bude v tomto případě ne pro Babiše, ale spíše a přesněji: proti Pavlovi. Za předpokladu, že se Babiš jasně vysloví proti válce, má smysl k volbám jít a volit proti Pavlovi. Pokud by se k tomuto tématu nechtěl jasně vyjádřit, znamenalo by to, že je stejný jako jeho protikandidát, a pak nemá smysl k volbám vůbec chodit a dělat ze sebe u urny hlupáka (samozřejmě nám může i lhát, na oko se tvářit, že je proti válce, a pak ji ve finále stejně podpořit, ale to už je riziko naší volby, ne však důvod, proč to nezkusit). Protože se ale Babiš, jak jsem už zmínil, v kampani před druhým prezidentským kolem proti válce začíná vymezovat, nemůžeme nad tím jen mávnout rukou. Tohle by mohl být pádný důvod, proč ho podpořit, tím spíše, když víme, že protikandidát jen nejen kandidátem proválečné vlády, ale přímo exponentem NATO. Jinými slovy – pokud něco můžeme

zkusit, pak to zkusit musíme. Pokud můžeme zkusit Babiše jako menší zlo, pak musíme. I s rizikem, že to nevyjde nebo že v klíčový čas „uhne“. Ale to teď nemůžeme vědět...

Možná lidem nevadí migranti, možná jim nevadí povinná vnucená „vakcína“ s vedlejšími účinky, možná jim nevadí ožebračování skrze inflaci, zavírání nepohodlných webů, studené radiátory, grýndýl, zákaz aut či masa nebo brzy už milion Ukrajinců u nás, o které se vláda stará víc než o nás a na náš úkor. Ale co když bude skutečná válka, skutečná mobilizace, a teď už nepůjde jen o to, kolik stojí máslo či vajíčka, kolik stojí plyn či benzín či jestli si zatopím na 23 stupňů nebo jen na 19. Co když ministryně obrany vytáhne z kabelky místo modelu tanku povolávací rozkaz a příčinnivý soudruh na Hradě, z pozice nejvyššího velitele ozbrojených sil, zatroubí – podle amerických not – k útoku? Bude toto český volič, který přece jen chce asi nejvíce ze všeho jen tu „pohodu“, bude to akceptovat? Přijme to mlčky jako to všechno předtím – jako tečku, jako zastropování, jako svetry? Nechá si to líbit, nebo už konečně řekne – tohle je přes čáru? Jenomže nadávat, že „tohle je přes čáru“ ve chvíli, kdy už bude o všem rozhodnuto a kdy za neuposlechnutí bude hrozit trest, to už bude pozdě bycha honit...

A že se nejedná o akademické debaty či nějaké pouze teoretické úvahy, je zjevné. Nejen v Polsku či na Slovensku se připravuje půda pro mobilizaci. K vyslání vojáků se zákony upravují i v České republice. Právě v den, kdy jsme šli k prvnímu kolu voleb, Hňupova vláda učinila ve Sněmovně první krok k tomu, aby schválila vyslání českých vojáků za hranice bez souhlasu Parlamentu. To není žádná náhoda, stejně jako to, co nedávno prasklo – že pár týdnů před vypuknutím SVO podepsala česká vláda s ukrajinskou dohodu o ošetřování zraněných ukrajinských vojáků. Každý, kdo si dokáže dát k sobě poměrně velké a přehledné dílky současného puzzle, by se měl děsit toho, co mu výsledný obraz ukazuje: konflikt na Ukrajině, který se za uplynulý rok nepodařilo ani jedné straně ukončit, spěje k

dalšímu dějství. Obě strany mobilizují a chystají se na pokračování války, které ale bude jistojistě krvavější, než to, co jsme viděli doposud.

Toto jsou kulisy české prezidentské volby a hlavní téma dneška. Jeden kandidát je pro válku, druhý tvrdí, že je proti ní. Prvnímu nemáme důvod nevěřit. U druhého můžeme pochybovat. Můžou na nás hrát habaďůru oba a být pro válku jak jeden, tak druhý. Ale co když by vítězství toho, který v prvním kole skončil o něco hůře, bylo zárukou toho, že se válka České republiky nedotkne?

Není to dostatečný důvod k jeho podpoře?

Přemýšlejme o tom, máme na to dva týdny...

Vlasti zdar, Pavlovi zmar!

Adam B. Bartoš
předseda Národní demokracie

Další příspěvek